

הוד השובת

הוד התורה
יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

669

קורה

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 19:14
מוצאי שבת 20:27
מוצ"ש ר"ת 20:56
הזמנים לפי אופק אלעד

מה מלמדים אותנו 4 היסודות? שמרו על קדושת העלון

אמר אל אלעזר... ויגרם את המחנות מביין השרפה ואת האש זרה הלאה כי קדשו: את מחנות החטאים האלה בנפשתם, ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח, כי הקריבם לפני ה' ויִקְדְּשׁוּ...
והשאלה נשאלת: מדוע התורה כותבת את המילים "את מחנות החטאים האלה בנפשתם" בסמיכות למילים "ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח"?

למה התורה לא ציינה זאת כבר בפסוק הקודם - והרי שם גם הוזכרו המחנות (שאלה זו שואל גם הפנים מאירות י"ז ב)?
אך לפי מה שראינו כעת, השאלה מתיישבת. מפני שהסיבה והזכות של אותם מחנות להגיע לעוצמה של "ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח" - נמצאת במילים "החטאים האלה בנפשתם", שבמילים הללו התורה מספרת לנו על מסירות הנפש של מקטירי הקטורת, כפי שראינו מקודם.

2. מעלת 'מסירות נפש' חד פעמית? למען ה', ואפילו אם באותו זמן שאר עבודת ה' של האדם חסרה - ומצבו הרוחני קשה מאוד].
בפרשה אנו מוצאים פנינה נוספת, וכדרכם של יהודים נציג את הדברים בצורה 'שאלה ותירוץ'. מהי השאלה?

פרשת קורח פותחת במילים וַיִּקַּח קָרַח בֶּן יֶזְקָן בֶּן קֹהֵת בֶּן לֵוִי וַיִּזְטֹן וַאֲבִירָם בְּנֵי אֶלְיָאָב... כאשר המילה וַיִּזְטֹן מופיעה עם אות ו' החיבור. אך בהמשך הפרק כותבת התורה "העליו מסיבבי למשכן קרח וַיִּזְטֹן וַאֲבִירָם... וַיַּעֲלוּ מעל משכן קרח וַיִּזְטֹן וַאֲבִירָם...", וכאן המילה וַיִּזְטֹן מופיעה פעמיים בלי אות ו' החיבור. ומדוע אין אחידות בתחביר הפסוקים?

מפני שתורה רוצה לגלות לנו סוד גדול בתורת המחלוקת, ולהודיע לנו שבתחילה נלחמו במשה שתי קבוצות. קבוצה אחת של "קורח", וקבוצה אחת של "דתן ואבירם". ומדוע הקבוצות הללו חלקו על משה?

קורח חלק על משה מחמת שלפי דעתו הוא היה צריך לקבל את המינוי הנכבד של "נשיא בני קהת". וכיון שמשה פעל אחרת ומינה במקומו את אלעזר, קורח חלק עליו (רש"י ט"ז א').
אך דתן ואבירם חלקו על משה בגלל סיבה אחרת, וכפי שמגלה לנו המדרש שדתן ואבירם היו רשעים ובעלי מחלוקת מאז ומעולם - וכבר שנים ארוכות שהם ניסו להתנגח בה' ובתורת משה בכל הזדמנות (המדרש מביא ראיות לכך), וכאשר הם ראו בפרשתנו שקורח חולק על הנגות משה - מיד הצטרפו לחגיגה וחיזקו את המחלוקת, "סתם" לא בגלל שהם זודחו על טענות קורח, אלא פשוט עניין אותם דבר אחר. שיהיה בלגן ומהומה ואנדרלמוסיה, וחוסר שלום בעם ישראל (מדרש אגדה ומדרש הגדול, הובאו באוצר המדרשים).

כך זה היה בהתחלה. שתי קבוצות חלקו על משה, אך למרות המכנה המשותף שלהם - היה ביניהם הבדל עמוק. קורח חלק בגלל סיבה שלדעתו הייתה נכונה ומצדקת, ואילו דתן ואבירם חלקו סתם - מחמת רשעותם. לכן בתחילה כתבה התורה קרח וַיִּזְטֹן וַאֲבִירָם, מפני שבאמת מדובר בשתי קבוצות שונות, שהרי כל אחד חלק על משה מטעם אחר.

אך לאחר מכן התדרדר ביראתו והתעוות בהשקפתו ועשה צחוק מהתורה ומצוותיה כפי שמובא במדרש באריכות, ומחלוקתו על משה סטתה כבר לכיוון אחר - לכיוון של רשעות, וקורח ודתן ואבירם הפכו כבר ליחידה אחת, יחידה החולקת על משה "סתם", מה שנקרא מחלוקת לשם מחלוקת. לכן בהמשך הפרשה כתבה התורה קרח וַיִּזְטֹן וַאֲבִירָם (ט"ז כ"ה - כ"ו) בלי ו' החיבור, מפני שכבר לא היו כאן שתי קבוצות - אלא רק קבוצה אחת רעה וקלוקלת, החולקת על משה "סתם", מתוך רשעות.

מכאן אנו למדים יסוד גדול בהלכות מחלוקת, ואנו כבר מבינים היטב למה חז"ל המשילו את המחלוקת לאש. מפני שהלכות מחלוקת ולאש יש 3 תכונות זהות. (1) לאש יש תכונה שהיא מתעצמת כל רגע והיא נוסעת הלאה ומתפרסת על שטחים נוספים, והיא לא נשארת באותו מקום שהדליקו אותה. כך גם מחלוקת. אפילו אם האדם נכנס למחלוקת בגלל כל מיני סיבות וחשבונות מעניינים (כפי שקרה לקורח בתחילה), בסופו של דבר המחלוקת מתעצמת ומתפרצת ונוסעת הלאה ומאבדת לאדם את השכל הישר ומקקה את חושי הרוחניים ומכלה בתוכו כל חלקה טובה ולחלוטית קדושה, עד כדי כך שהוא אפילו יהיה מסוגל לעשות צחוק מהתורה ומצוותיה רח"ל, כפי שראינו אצל קורח וחבורתו.

וַיִּקַּח קָרַח... וַיִּזְטֹן וַאֲבִירָם... וַיַּעֲלוּ עַל מִשְׁחָה וַעֲלֵה אֶהָרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם...
מדוע תתנשאו על קהל ה'... (במדבר ט"ז א' ג).

בפרשת השבוע אנו קוראים את הסיפור המפורסם של "מחלוקת קורח ועדתו", סיפור שהתחיל עם הרבה המומר וקומדיה - והסתיים עם כאב עמוק והמון טרגדיה, וכדלהלן:

בתחילה קורח ועדתו עשו צחוק מהתורה ומצוותיה ומהמנהיג משה ואחיו אהרון הכהן (רש"י י"ז ג ומדרש תהלים א'), אך סופם שפגעה בם יד ה' והם נענשו בשריפה (במדבר רבה י"ח י"ט) ונבלעו באדמה והארץ חנקה אותם לאט לאט (מדרש לקח טוב ל"ג ט"ז) וגם כל רכושם ניקבר עימם (ירושלמי סנהדרין פ"י ה"א), ואפילו שמם שהיה רשום בכל מיני שטרות וספרי יחוס - נמחה ונמחק באופן פלא (סנהדרין ק"ט ע"ג). והטרגדיה הגדולה ביותר שארעה לקורח ועדתו, זה שהם נענשו לנצח נצחים ונמחו גם מהעולם הבא (לדעת ר"ע ע"ס).

אפילו את שמם ורכושם? מפני שהמחלוקת מאוסה מאוד בעיני ה' - ואין הוא חפץ שיישאר ממנה ומאנשיה כל זכר, לא ישיר ולא עקיף, לא מהם ולא מרכושם, ואפילו לא משמם (פני משה בירושלמי סנהדרין פ"י ה"א).

עד כאן ההיסטוריה של קורח ועדתו. אלא שכל מי שמעיין בפרשה - מיד מרים גבה או שנים, ומי שיש לו שלושה גבות - מרים את שלושתן. מדוע? מפני שכרגע הכרזנו קבל עם ועולם שהבורא מתעב את המחלוקת ולא חפץ שיישאר ממנה שריד ופליט, ומשום כך הוא מחה את קורח ועדתו ושמם ורכושם. מצד שני בהמשך הפרשה מסופר שה' מצווה את משה לקחת את המחנות של אותם 250 בעלי מחלוקת ולעשות מהם ציפוי למזבח ולהפוך אותם "לחתיכה אחת מגוף המזבח", כפי שמכנה זאת הגמרא (מנחות צ"ט ע"א).

במילים אחרות ה' מבקש ממשה שיעשה אנדרטה לאותם בעלי מחלוקת, והוא מצווה גם שהאנדרטה הזו תהא במשכן הקדוש, ועליה יקריבו את הקורבנות! כיצד זה יתכן?

התשובה על כך מאוד מעניינת, והיא מתמצתת במילים "מסירות נפש". פירוש: אותם 250 איש שהקטירו במחנות הללו - ידעו שמתוך כל קבוצתם רק אחד ישאר חי וכל השאר ימותו, אלא שנתעוררו עיניהם ושכלם - וכל אחד מהם היה בטוח שהוא מקריב לשם שמים והוא זה אותו אחד שיינצל.

וכיון שהם התכוונו להקטיר לכבוד ה' - והם מתו באותה הקטרה, הגם שהם טעו בדמינום והגנו במחשבתם והיו בעלי מחלוקת, מכל מקום ההקטרה הזו מונחה "מסירות נפש" והמחנות הללו התחבבו מאוד אצל ה', והוא ציווה שיעשו מהם ציפוי למזבח, מפני שהמזבח זו גם בחינה של "מסירות נפש", שהרי הקורבן הוא במקום נפש האדם (ענין במשך חמנה י"ז ב).

לא יאומן! מצד אחד בורא עולם מאבד ומוחה את בעלי המחלוקת, ואפילו את שמם וממונם. מצד שני אפילו האנשים הללו כאשר הם מסרו נפש - זה היה חביב ואהוב על הבורא, עד כדי כך שהוא הנציח את מסירות נפשם במשכן הקדוש, ועשה להם "אנדרטה" על המזבח. החשבון העדיף הזה כל כך עמוק ומתוק, והמסר הטמון בו חד וברור כראש הגפרור ולא ניתן למחוק ממנו אפילו פרו, ונחזור עליו במילים ברורות:

יהודי יקר, יהודי חמוד...
לא משנה מי אתה ומה מעמדך הרוחני, ואפילו אם הנך רחוק מה' - וחלוש וכתוש ברוחניות - ונמצא במצב רעוע ופגוע וגרוע כמו שהיה לקורח ועדתו שיצאו חוצץ כנגד ה' ותורתו.
דע לך שאם תמסור נפש למען ה' - ואפילו באופן חד פעמי, המסירות נפש הזו תהא חביבה ואהובה על הבורא עד מאוד, ובאותה נקודה אתה זכאי לכתר 'מושלים'.
(כפי שראינו כאן אצל מקטירי הקטורת שהם אומנם הקטירו את הקטורת למען ה' מתוך מסירות נפש, אך מצד שני בו זמנית הייתה תלויה על גבם קופה גדולה של שרצים ואיסורים חמורים, כמו מחלוקת וכ"ו).

מי שמתעמק בחשבון הזה כהוגן ומפנים את הדברים "הלכה למעשה", שואב מכאן כוחות רוחניים ועידוד רב - ועבודת ה' שלו מקבלת בעיניו ערך הרבה יותר גבוה, ובפרט אם היא באה מתוך קשיים - מתוך מסירות נפש. על פי זה מיושבת קושיה היפא 'בתחביר של הפסוקים', שכתוב בהם כך:

הצלחה וברכה ופרנסה טובה וזיווג הגון ליעקב בן רחל הי"ו

2) האש אוכלת ומשמדה הכל. היא מתיכה ברזל וממיסה זכוכית ופלדה, ואפילו חורכת את הסלעים והאדמה, וכאשר היא מתעצמת ומגיעה לרמה של פצצת אטום - בכוחה לא למחוק עולם ומלואו. ולמרבית הצער, התכונה זו קיימת גם במחלוקת.

כן כן, המחלוקת משמידה כל חלקה טובה. בכוחה להרחיק לבבות ולהביא לגירושין בין זוג ולהפריד קהילות ולהחריב את בית המקדש ולגרום לצרות ואסונות, ובפרשה אנו רואים שהמחלוקת כילתה לקורח את כל מה שהיה לו, גם ברוחניות וגם בגשמיות, והוא ורכושו ושמו נמחקו מהעולם...

3) לאחר שהאש כבתה - את נזיקה אי אפשר לשקם, ובגד או בית שנשרפו הרי הם אבודים לנצח... אותו דבר המחלוקת.

המחלוקת הינה נזק בלתי הפיך, ומה שנספה והושמד באש המחלוקת - קשה מאוד להחזיר. תשאלו אפילו את סניור קורח! למרות שלאחר שנבלע באדמה הוא כבר הבין היטב את טעותו - זה לא עוזר לו, ועד היום הוא בלוע שם ועדי מכריז בכל רגע "משה אמת ותרונה אמת ואנחנו שקרנים" (נניח במעשה על כך בגמרא ב"ב ע"א).

את הדבר הזה ראינו בשידור חוזר במעשה של קמצא ובר קמצא - שבגינם התגלגל חורבן בית המקדש כמבואר בגמרא באריות (יט"ז נ"ה ע"ב), ועד היום אנו משלמים את מחיר אותה מחלוקת ושנאת החינם שהתחילה אז.

לכן המילה "מחלוקת" ומרכבת המאותיות "חולק מת", להודיעך שהמחלוקת מביאה על האדם בחינה של מוות והרס בלתי הפיך, ובכוחה לכלות לו הכל ולהפסידו בעולם הזה ובעולם הבא... וזה גם מעוגן בתורת הגימטריה:

מחלוקת (עם הכולל)	גימטריה 585	זהו אסון שמכלה הכל	גימטריה 585
-----------------------------	-------------	---------------------------	-------------

עד כאן הבנו שהמחלוקת מסוכנת ובכוחה להעביר את האדם על דעתו ודתו ולטרפד אותו מהעולם הזה והעולם הבא. אך ברשות הקוראים החביבים נעלה כאן עדכון קטן בעניין, עדכון שיצר הרע מסתיר מאנשים רבים. מה כוונת המשורר?
רבים חושבים שמחלוקת זה ללכת ראש בראש עם הזולת ולפתוח בריב ומריבה. אך לא כולם יודעים שגם אם חלילה נקלע האדם למחלוקת שלא באשמתו, אלא שהוא מסתגר בתוך ד' אמותיו ושומו ר - **ולא נלחם כדי לעצור את המחלוקת**, האדם הזה גם זוכה לכתר העלוב של "בעל מחלוקת", והוא אף עובר על איסור 'לאוי' מהתורה. היכן אנו רואים את העדכון הזה בפרשה?

על הפסוק "וַיִּקַּח מֹשֶׁה וַיִּלְךְ אֶל דָּתָן וְאָבִירָם וַיִּלְכְּוּ אֹתָם וַיִּבְרְאוּ אֶת יִשְׂרָאֵל" (ט"ז כ"ח), כותבת הגמרא כך:
מכאן שאין מחזיקין במחלוקת. וכל המחזיק במחלוקת - עובר על הלאו החמור של "וַיִּלְךְ יְהִי קִקְרָח וַיִּבְעֲדוּ" (במדבר י"ז ה'), והוא אף ראוי לקבל בגין כך צרעת (ספדרין ק"י ע"א), ובמדרש מובא גם שהוא נקרא רשע (תנחומא ישן כ"א).
משום כך, למרות שהצדק היה עם משה, לא רק שהוא לא נלחם בקורח כדי להעמידו על מקומו, אלא הוא אף חיזר אחריו והגיע לבקרו ביחד עם זקני ישראל, **כדי לרצות אותו ולעצור את המחלוקת** (תנחומא ישן ה', ותנחומא ג').

המסר הנלמד מכאן הוא חד וברור!
מק שנקלע למחלוקת... ואפילו שלא באשמתו... (כמו שקרה למשה הצדיק שקורח חילק עליו שלא בצדק), למרות זאת **חייב אותו אדם להכניע את עצמו ולטרוח למען השלום ולחזר אחר פתרון המחלוקת, ואל לו לנחם את עצמו בכך שהוא לא אשם.** ומי שלא נוהג כך, נכשל בלאו דאורייתא של "וַיִּלְךְ יְהִי קִקְרָח וַיִּבְעֲדוּ".
במילים אחרות: גם אם הנך סבור שאתה מושלם והצדק איתך - והבעיה היא בחבר ו בשכניך... לעולם לא תאפשר מצב של ציילבה וברוגו ומחלוקת. **אם כבר נוצרה המחלוקת, עליך לעשות מהפכה ולפעול להחזרת האחדות, ולהילחם למען השלום.**
אם היינו חיים את ההלכה הזו ומהדירים בה כראוי, היינו פותרים לעצמנו 99% ממגוון הבעיות שמקיפות אותנו בעניינים של "בן אדם לחברו". בעיות שכנים, שלום בית, כסוכני עובד ומעביד וכו', **אלא שהשטן דואג שנועשה את כל החומרות וההידויים שבתורה - בכל מקום, חוץ מחומרות והידויים בנושא שלום דרכי שלום.**

וכאן המקום להזכיר את דבריה הנוקבים של הגמרא שכתבה כך:
אמר רבי יוחנן, לא חרבה ירושלים, אלא על שדנו בה דין תורה. והגמרא שואלת: ומה הפגם בכך? והגמרא עונה: הפגם הוא שלא נהגו לפנים משורת הדין, ולא חזרו אחר השלום (ב"מ ל ע"ב), והרי כתוב בפסוק "וְהָאֲמֵת וְהַשְּׁלֹמִים אֲחֵבֶיךָ" (זכריה י"ח י"ט)! פירוש: האדם היהודי לא צריך לחזר רק אחר "האמת", אלא אחר "האמת והשלום".
וכאשר יש התנגשות בין האמת לשלום, אזי צריכים לבחור בשלום.
עד כאן השקלנו להבין היטב שמחלוקת זו אש. ונשאלת השאלה: "כיצד מכבים את האש הזו? האם יש איזה מתכון שרשם לכן? תתפלאו לשמוע, אבל יש גם יש.
לימודנו חכמנו ז"ל שבבריאה יש "ארבעה יסודות" - וכל דבר גשמי שבעולם מורכב מארבעת היסודות אלו או מחלקן, ואלו הן: אש, מים, רוח, עפר (רמב"ם סודי התורה פרק ד א ג). ובארבעת היסודות הללו רמוזה המחלוקת, ודרכי ההצלה ממנה.
האש - זו המחלוקת, הרוח המזימה והעפר - אלו דרכי ההצלה ממנה, וברשות הקוראים הנחמדים נרחיב יותר את הדברים:

האש - מרמזת על המחלוקת, כפי שראינו מקודם שהמחלוקת והאש זהות בשלושה תכונות. משמידות הכל, מתפרסות הלאה, את נזיקתן כמעט ואי אפשר לשקם. והרוצה להינצל מהמחלוקת, יאמץ לעצמו את שלושת הכלים הבאים:
רוח - זכוה שאש בלי רוח לא יכולה להתקיים, והיא דועכת ונגמרת. כך גם המחלוקת. אם לא תזרים רוח ותלבה את האש, אם לא תיטחף אחר המחלוקת ולא תענה לצד השני, כסופו של דבר המחלוקת תיעצר. שהרי מחלוקת נוצרת כאשר יש 'שני צדדים'. אך אם תבטל את דעתך למען השלום ותשמור על איפוק וותרות, סופה של המחלוקת לדעוך ולחלוף.

מים - אין מים אלא תורה... לא מספיק לשמור על איפוק, אלא צריך גם ללמוד תורה ומוסר ולהבין את חומרת המחלוקת וגודל נזקה, ולהתמלא ביראת ה'.
ומה יהיה אם למרות הכל יצר הרע בווער באדם ומסית אותו להיכנס למחלוקת מחמת כל מיני חשבונות מסחריים ורווחים גשמיים, והיצר לוחש לאדם באוזן שאם הוא יכנס למחלוקת - הוא ירוויח מכך. כיצד אותו אדם יכול להתמודד מולו?
עפר - זכור מה ארע לקורח שנבלע בעפר... תפנים שממחלוקת העולם אי אפשר להרוויח - ובאמצעות מאבדים את הכל, גם את העולם הזה וגם את העולם הבא, ואל תיתן ליצר הרע להטעות אותך בפלפולי סרק "שאת תכנס למחלוקת - תרוויח".
האמת היא "שבוער" טמון עוד כלי חזק וענק שניתן להפעיל כנגד יצר הרע...
עפר - זכור לאן אותה הולך... יהודי יקר, זכור שהחיים הם זמניים וסופם שהם חולפים ונגמרים, ויבוא יום שתעמוד למשפט לפני מלך העולם של כל מעשיך, משפט שיקבע את גורלך לנצח, והמשפט הזה יהיה על דקדוק האמת. ומה תעשה אז כאשר מבל המלכים ישאל אותך: בני יקר, למה נכנסת למחלוקת ושנאת חיים וציערת אותי - ובמעשיך גרמת לעיכוב בניין בית המקדש והארכת הגלות? מדוע לא התבוננת

במחלוקת קורח ועדתו - ולמה לא למדת משם מוסר השכל ואורחות חיים על גנות המחלוקת? וכי לחינם הכנסתי את הסיפור הזה לתורה? ומה נענה אז?
אם נשכן היטב את ארבעת התכונות הללו של אש (מחלוקת) רוח מים ועפר (התרופה למחלוקת), בעזרת ה' נשרוד את הניסיון בשלום ונצליח להתרחק מכל מחלוקת כמטווי קשת, ונרוויח גם בעולם הזה וגם בעולם הבא.

מה דעתכם לאמץ את הריעון?
נעך ע"ה הר' אברהם א"ל ה"ו

האושר שבנישואין

מה עושים אחרי? (ו)

טבעו של עולם שהאדם אינו מלאך, ולכל אחד יש יצרים וקשיים. כמובן שכל אדם עובד תמיד על עצמו ומנסה לתקן ולשפר את מידותיו ותכונותיו, ואינו מאפשר לייצר הרע להוביל אותו.

אך מה יעשה אדם שנפל ברשת היצר ונכנס למחלוקת ומריבה עם בן זוגו? כיצד עליו להתנהג באותו זמן רגיש?

א) כלל ברזל: אם חלילה האדם נכנס למריבה עם בן הזוג, אל לו להזניח את העניין אפילו לא רגע אחד - וכל שכן שלא ללכת לישון במצב שכזה. וגם אם נראה לו שמדובר בוויכוח קטנוני ופועט, עליו לדעת שכמו שפרצופיהם של אנשים שונים כך גם דעותיהם שונות, ויתכן שהמריבה שראית לו שולית וקטנונית - נתפשת אצל רעהו "כהתפרצות הר געש", וכן זוגו נפגע עד עמקי נשמתו.

ב) גם אם בן הזוג אומר שאין לו כוח כעת לדוש בעסק והוא דוחה את זה למחר, אל יכבד מהר. משום שלפעמים בין זוג מגיב כך רק כדי לבחון את רצינות הפיוס, האם בווער לרעהו להתפייס באמת - או שהוא רק עושה הצגה מהשפה ולחוץ. וכאשר האדם מראה שהוא לא מסוגל לישון עד שאין ביניהם פיוס מושלם וזה מפריע לו באמת, בין זוגו שמח בזה, משום שהוא רואה שהפיוס אמיתי ורציני.

ג) כאשר מזניחים מריבה ולא פותרים אותה באותו רגע, היא עלולה להתגדל ולהתעצם. פתאום קוראת עוד תקרית קטנה - והיא מצטרפת לתקרית הקודמת, וכעת העסק הרבה יותר מורכב ורגיש. לא חבל!
מריבת אמונתו שמגיעים ליועצי נישואין עם מטענים גדולים, אין להם "מטען אחד אמיתי", אלא "אוסף של מטענים קטנים" שהזניחו ודחקו הצידה, אשר ביחד יצרו את משבר הנישואין.

בעלי גם וגם... אשתי כזאת וכזאת ומזאת ומזאת... וכאשר היועץ נישואין יושב איתם ועושה "הפרטה" למטען הגדול ומפריד אותו לחלקים, פתאום מתגלה שבסך הכל מדובר "בהרבה" דברים קטנים ופועטים שפתרונם מאוד פשוט, ובעצם בני הזוג הפכו שרעה לסערה, ועשו מהומה על לא מאומה.
כן כן, הרבה מאוד מטענים גדולים של זוגות שבאים ליועץ, מורכבים בעצם מהרבה זוטות ושטויות שנדחקה הצידה בליבם ולא קיבלו התייחסות נכונה - עד שהלב התמלא והקשר עלה על שרטון, והמפורסמות אינן צריכות ראייה.

משום כך, גם אם המריבה נראית קטנה ושולית - אל תשאיר אותה פתוחה, אל תתעלם ממנה, ואל תדחק אותה הצידה. פשוט תעלה אותה לבמה, תפתח את הנושא, תתנצל, ואל תשאיר משקעים לבן הזוג.
זכור! חים מורכב מהרבה טיפות קטנות, הבניין הכי גדול נבנה מהרבה לבנים קטנות, והרבה תיקי גירושין מסובכים אינם אלא "חבילת מקרים קטנוניים" שנדחקו הצידה ולא ניסו לפתור כל מקרה ומקרה "בזמן אמת" שהוא קרה.

ד) ישנם זמנים רגישים שהיצר מנסה לצוד בהם את האדם, ועליו לפקוח עיניו כהוגן בטרם עת כדי למנוע מהיצר להפילו ברשת המריבה והמחלוקת. כמו יום שישו אחר חצות, זמנים רגישים ומקודשים של בני הזוג... בזמנים אלו היצר מנסה לחרחור ביניהם ריב ומוסר את נפשו על כך. בזמנים אלו צריך האדם להתעלות מעל עצמו ולהיזהר שבעתיים, ולבקש את השלום בכל כוחו.

נ.ב.
יש שסוברים שאם אין מריבות בבית - זה סימן שהזוג כבר רכש את מידת השלום ואין לו מה להתקדם בעניין, ועליו להשקיע את כוחותיו בדברים אחרים. אך זו טעות חמורה. מדוע?

כיוון שלשלום בית אינו נמדד רק בחיים ללא מריבות - אלא בהתחזקות הקשר בין בני הזוג, ודבר זה הוא עבודה תמידית!
לכן גם אם אין מריבות בבית - אין להסתפק בזה, אלא יש לפעול תמיד להגברת האחדות. ובפרט שטבע העולם שבמשך מרוצת השנים הקשר נשחק ובאים ימים סוערים על בני הזוג, וכיוון שכך אי אפשר רק להסתפק "בשמירה על חיים ללא מריבות" - אלא יש צורך גם לעבוד "ולחזק" את הקשר הקיים. וככל שעובדים יותר על חיזוק הקשר, כך הפירות בעתיד גדולים יותר.

חן פנחס פלמן
סוכה לסייעתא דשמיא ויחזקתא חמלא פלמן,
והשלום שובן בפניו תחיה.

מודעה רבא לאורייתא

הודעה משמחת לציבור שוהרי התורה בעיר אלעד
דבר כולל ערב ללימוד גמרא במסכת ברא מציעת והלכותיה
בשיעור ישיבתו ובעזרה ברורה ומועגת - עם סיכום הסוגיות וההלכות למעשה
עם הרב **יוסף גיצי** שליט"א

השיעור יתקיים בעיה בשעות 22:00-20:30
בבית מדרש ובית כנסת "עשרת ברוך" גרין אגליון 21 (אור האמת לשיעור)
את הנסה תגלה שגם אתה יכל להעמיק וללבו ולשלוט בדף גמרא כמו בן ישיבה.
שעות 14:00-13:30 22:00-23:30
בזמן והתקשמו מאנרה של תורה ותחי נפשית.
מפרכת התורה, הארכאולוגי.